ஸ்ரீமான் சதாசிவம் அவர்களுக்கு,

நமது அருமை நண்பர் ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் மறைவு குறித்து ரொம்பவும் வருந்துகிறேன். அவர் என்மீது ரொம்ப அன்பு வைத்திருந்தார்......

மாயூரம்
21—12—54 கான கலாதர மதுரை மணி அய்யர்

மகத்தான கச்சேரி

''மகத்தான'' என்னும் வார்த்தையை இப்போதெல்லாம் கொஞ்சம் தாராளமாகவே உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். ''மகத்தான பிரசங்கம்'' என்கிறோம் ''மகத்தான வெய்யில்'' என்கிறோம். ''மகத்தான அசட்டுத்தனம்'' என்கிறோம். நல்ல வேளையாய், சங்கீதக் கச்சேரிகளைப் பற்றி ''மகத்தான'' என்னும் வார்த்தையை அதிகமாக நாம் உபயோகப் படுத்துவதில்லை. அந்த வரையில் க்ஷேமந்தான்! ஏனெனில், சங்கீதக் கச்சேரிகளைக் குறித்து அடிக்கடி ''மகத்தான கச்சேரி'' என்று சொல்லி அந்த வார்த்தையைக் கெடுத்திருந்தோமானால், ஸெய்ண்ட்மேரீஸ் ஹாலில் நடந்த மதுரை மணி கச்சேரியை வேறு எப்படிக் குறிப்பிடுவது என்று தெரியாமல் திண்டாட வேண்டியிருக்கும்.

'பிரமாதம்' 'அபாரம்' -என்ற வார்த்தைகளையெல்லாம் வெகுதூரம் பின்னால் விட்டுவிட்டு மேலேபோன கச்சேரி அது. எனவே, அதை 'மகத்தான கச்சேரி' என்றாவது சொல்லாவிட்டால் ரஸிகர்களுடைய உள்ளம் திருப்தி யடையாது.

மதுரை மணி ஐயர் வாசஸ்பதி ராகம் பாடி, ''பராத்பரா'' என்ற கீர்த்தனத்தைப் பாடி,

"அரி அயனும் காணா அரியஜோதி"

யில் நின்று நிரவல் செய்து, ஸ்வரப் பிரஸ்தாரத்தில் 'தத்தா' 'தத்தா' என்று தைவதத்தில் அடிக்கடி வந்து நின்று பாடியபோது, கச்சேரி 'பிரமாதம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையை அடைந்தது.

ஆபோஹி ராகம் ஆலாபனம் செய்து ''கிருபாநிதி'' என்ற அநுபல்லவி வார்த்தையில் நின்று ஸ்வரப் பிரஸ்தாரம் செய்தபோது கச்சேரி 'அபாரம்' ஆயிற்று.

பிறகு சங்கராபரண ராகத்தைக் கம்பீரமாகவும் விஸ்தாரமாகவும் ஆலாபனம்செய்து, ''தூக்கிய திருவடி'' கீர்த்தனத்தில், ''எத்தனையோ பிறவி''யில் நின்று நிரவல்

செய்தபோதுதான், கச்சேரி 'மகத்தான' தாயிற்று! அந்த நிரவலின் அழகையும் பிறகு தொடர்ந்துவந்த ஸ்வரப்பிரஸ்தாரத்தையும் பற்றி எத்தனை எத்தனையோ சொல்லலாம்! ஆனால், சொல்லாமல் விடுவதற்குக் காரணந்தான் எல்லாருக்கும் தெரியுமே? -இட கிராக்கிதான்.

காணகலாதரர் கடுமையான நோய்க்கு ஆளாகி, சங்கீத ரஸிகர்கள் பலரைப் பெரும் கவலைக்குள்ளாக்கினார். ஆனால், அவருக்கு வந்த சுரமானது அவருடைய உடலை மெலியச் செய்து, அதே சமயத்தில் அவருடைய தொண்டைக்கு அபாரமான வலிவையும் கம்பீரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறது. குரலில் பழைய மதுரமும் குழைவும் சுருதியிலிருந்து அணுவளவும் பிறழாத் தன்மையும் அப்படியே இருக்கிறபடியால், எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவருடைய சாரீரமானது இப்போது மாசு மறுவற்ற பத்தரை மாற்றுத் தங்கமாகப் பிரகாசிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சாரீரத்தின் சாகஸம் முழுவதையும் மேற்படி சங்கராபரணக் கீர்த்தன நிரவலில் அன்று பார்த்தோம்.

முக்கிய ராகம் பல்லவிக்கு மோகன ராகத்தை எடுத்துக் கொண்டார் மணி ஐயர். எத்தனையோ பாடகர்கள் மோகனம் பாடுகிறார்கள்; மணி ஐயரும் எத்தனையோ ராகம் பாடுகிறார். ஆனால் மணி ஐயருக்கும் மோகனத்துக்கும் ஒரு தனிப் பொருத்தம் இருக்கிறது. அவரிடம் அந்த ராகம் ஒரு தனிக்களை பெற்று விளங்குகிறது.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு விஷயம் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மணி ஐயரின் ராக ஆலாபனப் பாணியைப் பற்றி 'துண்டு துண்டாக வெட்டிப் பாடுகிறார்' என்று சிலர் சொல்லவதுண்டு. 'கல்கி'யிலேயே ஒரு தடவை இத்தகைய அபிப்பிராயம் வெளியாகியிருக்கிறது.

ஆனால் என் அபிப்பிராயம் இது விஷயத்தில் கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. மணி ஐயர் துண்டு துண்டாக வெட்டி ஆலாபனம் செய்கிறார் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவருடைய துண்டுகளுக்கும் மற்ற கற்றுக் குட்டிகளின் துண்டுகளுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. நல்ல ஒட்டு மாம்பழத் துண்டுகளுக்கும், தாடிப்பசந்து மாம்பழத் துண்டுகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசந்தான்!

மணி அய்யர் துண்டு துண்டாக வெட்டி வெட்டிப் பாடினாலும் அந்தத் துண்டுகளின் மூலமாகவே ராகத்தின் முழு ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டுவந்து விடுகிறார். அதோடு, ஒவ்வொரு ராகத் துண்டும் அழகிய ஒரு சிறு நட்சத்திரம் போல் அமைந்து விடுகிறது.

வட்டம் ஒன்று போட வேண்டுமானால், தொடர்ச்சியான இடையறாத ஒரே கோட்டினாலும் அந்த வட்டத்தைப் போடலாம். அல்லது தனித் தனி சிறு நட்சத்திரங்களின் மூலமாகவும் ஒரு வட்டத்தை அமைக்கலாம்.

நல்ல ராகபாவத்துடன் பாடுகிற உயர்ந்த வித்வான்கள் சாதாரணமாய் முதல் வட்டத்தைப்போல் ஆலாபனம் செய்வார்கள். மனி ஐயரின் ஆலாபனம் இரண்டாவது வட்டத்தைப் போலிருக்கும்.

ராக ஸ்வரூபமே அமையாதபடி பிசிரு பிசிராகவும் கோணல் மாணலாகவும் கோடு இழுக்கிற பாடகர்களும் உண்டு.

போகட்டும்; மோகன ராகத்தின் உருவத்தை அபூர்வமான மோகன நட்சத்திர வடிவங்களினால் மணி ஐயர் காட்டிய பிறகு, ராகமாலிகை ஸ்வரங்கள் அமிர்தவர்ஷமாகப் பெருக்கெடுத்தன. கானடா, கௌரிமனோகரி முதலிய ராகங்களின் ஸ்வரங்கள் மணி மணியாகவும் முத்து முத்தாகவும் உதிர்ந்தன.

முன்னெல்லாம், மணி ஐயரின் கச்சேரியில் ராகமாலிகை ஸ்வரமே சிகரமாக அமைவது வழக்கம் அதோடு கச்சேரியே முடிந்த மாதிரிதான். அப்புறம் அவர் பாடும் சில்லறை உருப்படிகள் அதிகமாக ரஸிகர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்வதில்லை. இந்தக் கச்சேரி அந்த விஷயத்தில் முற்றும் மாறாயிருந்தது. பல்லவிக்குப் பிற்பாடு அவர் பாடிய பாடல்களில் சபையோரின் உற்சாகம் வரம்பு கடந்து பெருக்கெடுத்தது.

இதற்குக் காரணம் என்னவென்று யோசித்தேன். மணி ஐயர் இப்போதெல்லாம் தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் அதிக கவனம் செலுத்திப் பாடத் தொடங்கியிருப்பதுதான் என்று தோன்றியது.

அன்றையக் கச்சேரி, தமிழிசைச் சங்கத்தின் ஆதரவில் நடந்த தமிழிசைக் கச்சேரி என்று முன்னால் சொல்ல மறந்து விட்டேன் போலிருக்கிறது. பாதகமில்லை; இப்போது சொல்லிவிடுகிறேன். ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசி வரையில் அன்று மணி ஐயர் எல்லாம் தமிழ்ப் பாட்டுக்களாகவே பாடி ஜமாய்த்து விட்டார்!

தாய் மொழியிலே பாடுவது என்று ஏற்பட்டதும், ஸாஹித்யத்தின் வார்த்தைகளில் கவனம் செல்கிறது; அர்த்தம் மனதில் பதிகிறது; உச்சரிப்பு சுத்தமாகிறது; வார்த்தைகளை விழுங்குவது நிற்கிறது; உள்ளத்தில் உணர்ச்சி உண்டாகிப் பாட்டோடு கலந்துவிடுகிறது!

இப்படியெல்லாம் ஏற்பட்டுவிட்டதினால் மணி ஐயர் கச்சேரியின் கடைசிப் பாகமும் இப்போது அபாரமாய்ச் சோபிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது.

பல்லவி முடிந்ததும், இனிமையான வர்ணமெட்டில் அழகான தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு அமைந்த,

"கந்தன்-கருணைபுரியும் வடிவேல்!"

என்ற பாட்டை முதலில் மணி ஐயர் பாடினார். அந்தப் பாட்டின் முடிவில்,

"அன்னை பராசக்தி அருள் சுடர் வேல்!"

என்று பஞ்சமத்திலே நின்ற போது, சபையோரைக் குலுக்கிப் போட்டுவிட்டது. பிறகு "தனித்தனி முக்கனி பிழிந்து" என்ற பாடலைக் கேதாரகௌளம், ஹம்ஸானந்தி என்னும் இரு ராகங்களில் உருக்கமாகப் பாடினார். "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே" பாட்டில் சபையை வெறி கொள்ளும்படி செய்துவிட்டார். "எப்போவருவாரோ"வும் அப்படியேதான்.

இவ்வளவு செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்ட பிறகு, "பாமாலை"யைக் கேட்காமல் சபையோர் கலைய மறுத்து விட்டார்கள். நாலா பக்கமும் "பாமாலை!" "பாமாலை!" என்ற கூச்சல் எழுந்தது.

ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதியாரின் பேரில் பாபநாசம் சிவன் அமைத்த இந்தப் பாமாலைக் கிருதிதான் அன்றையக் கச்சேரியில் மகத்தான பாட்டாக அமைந்து விட்டது!

"தமிழ்நாடு செய்தவப் பயனாய் வந்தவர்"

என்ற இடத்தில் கானாமிர்த வர்ஷமாக பாடகர் நிரவல் செய்தபோது, "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே" என்னும் பாரதியார் வாக்கின் உண்மையை இதுவரையில் உணராதவர்களும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

"வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்
வாழிய என்றும் நம் மணி ஐயர்!"

என்று வாழ்த்திக் கொண்டே போனார்கள்.